

Máté-passió

BWV 244 – J. S. Bach (1685-1750)

A Máté-passió – a legújabb kutatások szerint – **1727. április 11-én, nagypénteken hangzott fel először a lipcsei Tamás templomban Bach vezénylete alatt.** A mű négykezes változata már jóval Bach halála után, abból az időszakból (a XIX. század 2. feléből) származik, amikor „Kenner und Liebhaber” (Tanult és Amateur) még olyan magas fokon űzte a házimuzsikálást maga és a társaság örömeire, hogy ebben a passzióban egy Máté-passió is helyet kaphatott.

A mű felépítésének lényegét a Máté-evangéliumnak a megfelelő részei adják az Utolsó vacsorától Jézus kereszthaláláig. A szemlélődő részleteinek, a recitativóknak és az áriáknak a szövegét *Chr. Fr. Henrici-Picander* foglalta versbe. Válogatásunkat a nyitó- és zárókórus foglalja keretbe. E két tétel közti történésnek megfogalmazására ember aligha vállalkozhat, ezért az eredeti szövegkönyvet mellékeljük.

A kor nemcsak a hangok bizonyos elrendezését követelte meg a zeneszerzőtől, hanem szinte tudományos tájékozottságot is. Bach sokoldalúan művelt volt. A kor tanulmányi anyaga ugyanis a hét szabad művészet oktatásán alapult. (Trivium: grammatika, retorika, dialektika + quadrivium: aritmetika, geometria, zene, asztronómia.)

Virágvasárnapi, húsvétváro orgonahangverseny!

Utána szeretetvendégség!

A tanultak valamilyen módon természetesen a művekben is lecsapódtak; a formában, az arányokban és különböző egyéb összefüggésekben, mint pl. számszimbolikai megfontolások. Bachon kívül alig találunk olyan zeneszerzőt, aki számrejtvények által ennire gyakran alkalmazott volna műveiben „zenén kívüli” elemeket. Néhány példa a Máté-passióban: Jézus megnyilatkozásai alatt a basszushangok száma 365. (Ich bin bei euch alle Tage = veletek

vagyok az év minden napján.) A nyitókórus 12/8 ütemjelző – apostolok, 1# előjegyzés – Krisztus keresztje.

A hangnem-karakterisztikában súlyos, sötét e-moll nyitótétel – a h-moll Mise Crucifixus tétele szintén e-moll - a kronológiai sorrend teljes felborításaként a Golgota menetet állítja a mű elejére. Ismeretes, hogy Bach és zeneszerző társai a „Fundamentum Mathematicum”-ban és a „Magia Consoni et Dissoni”-ban jól kiismerték magukat. Ez utóbbi nem más, mint a természeti erők zenében való leképezésének tudománya. Ehhez társult még a retorikában és a teológiában való jártasság. Mindez felvételi feltétel volt a „Zenei Tudományok Szövetségébe”, amely Bachot 1747 júniusában tagjai közé választotta. 62 éves korában!

Mindez nagyon tudományosan hangzik, mégis – „a Máté-passió magával ragad minden szépre fogékony embert, mert egyetemes, mert túlmutat vallásokon, történelmi korszakokon, művészeti stílusokon, földrajzi területeken. Nem kezd ki az idő, mert erős, mert igaz, mert örök.” /Ungár István/

Soltész Anikó
csembaloművész

A hangversenyen orvos és zenész együtt zenél...

„A nyilvánvaló módszertani eltérések ellenére mind a hipnoterápia, mind a zeneterápia intim, szubjektív kommunikációs eszköz emberek tudati és érzelmi állapotának áthangolására, melyek a legmegkapóbb, legelragadóbb, sokszor drámai közösségi együttlétben gyökereznek. Művelői ennek folytán a közösség tagjainak mentálhigiénés és spirituális jóllétért cselekszenek. Ezért ajánlható mindazoknak, akik érzik és tudják, hogy hivatásuk gyakorlása a közösség lélekmentő szolgálata, és megengedhetik maguknak azt a luxust, hogy munkavégzésük során ne csak azt tegyék, amihez értenek, hanem azt is, amit szeretnek. Bizonyára e kettő ötvözte a leginkább lélekemelő.” /Vas József Pál/

Rövid-hírek

Villámlátogatást tett Tatán a Joensuu-Rantakülei testvérgyülekezetünkől *Harry Lammi*, ifjúsági munkáért felelős teológus testvérünk és felesége. A szűk szombat délutánba „belepréselt” rövid találkozót kapcsolatainkat érintő fontos kérdések ill. egyházaink aktuális kihívásainak megbeszélésére fordítottuk. A Lammi házaspár párnapos privát látogatást tett Magyarországon, mely alkalmat felhasználtak arra is, hogy a Joensuu-Pielisensuu-i gyülekezet egy – még tavaly felajánlott – vasárnapi offertóriumát gyülekezetünknek átadják. Gyülekezetünk Vezetősége nevében a tetsvéri támogatást (350 Euro) hálás köszönettel pénztárunkba bevételeztük.

Gyülekezetünkben megtartottuk szokásos évi számvetőségi ülésünket, s zárszámadó presbiteri ülésünket is. Gyülekezetünk vezetőségének meghívására, presbitériumunk döntése alapján *Dr. Roszik Péter* evangélikus testvérünk gyülekezetünk presbitériumának tagja, mely

feladatot örömmel vállalt el. Presbitériumunkban sajnos az elmúlt évben két hely is megüresedett, s az egyiket – működőképességünk zavartalan biztosítása érdekében is, egyházi törvényeink szerint – be kellett töltenünk. Isten áldása kísérelje hűséges testvérünk presbiteri munkáját! **M**árcius 13-án gyülekezetünk adott helyet szokásos, havi lelkesítő munkagyűlésünknek (LMK). A háziasszonyi teendőket kántorunk vállalta magára, a süteményeket hozó asszonytestvéreinknek ezúton is köszönjük felajánlásait!

Jelentem, hogy a Tatai Református Gimnáziumba a 2014/15-ös tanévre két evangélikus tanuló (Oroszlányról és Bokodról, egy fiú és egy leány) nyert felvételt.

Március 14-én eltemettük *Valz Lászlóné, sz. Illés Mária* evangélikus testvérünket, akit az Élet és a Halál Úra életének 72-ik évében, hirtelen szólított magához. „Boldogok, akik az ÚRban hűnytak el!”

Március 30-án, istentisztelet után megtartottuk zárszámadó évi rendes közgyűlésünket is.

Mikor pedig böjtöltök, ne legyen komor a nézések, mint a képmutatónak, a kik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek, hogy ők böjtölnek... Te pedig mikor böjtölsz, kend meg a te fejedet, és a te orcádat mosd meg; Hogy ne az emberek lássák böjtölésedet, hanem a te Atyád, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván. Mt 6,16-18

2014. március 5. szerda
1941. áhitat

A mai nap mediációt fogalma:

Lemondás...

Hamvázószorda van, a nagyböjti időszak hivatalos kezdete... Mai igénk nem csak ezért aktuális, de azért is, mert mostanság divattá vált a jóléti világban a böjtölés, mondhatni 'húzóágazattá' vált a böjtöltetés. Óriási pénzeket mozgatnak meg, hogy a fogyni vágyókra minél több testsúlycsökkentő "csodaport" szóhassanak rá - arcátlanul drágán. Egy szóval: nagy üzlet manapság a fogyókúra...

Azért érdemes egy pillanatra megállnunk, tisztázzuk a fogalmakat! A 'böjt' és a 'fogyókúra' szavak két külön világot jelölnek, jóllehet a vallástalan ember számára a kettő egyet jelent. A fogyókúra, az kalóriákkal és dekagrammokkal való elkeseredett küzdelem - mely csatában az emberek túlnyomó része jóé-effektes lelkiismeretfurdalással elbukik -, míg a böjtölés tudatos koncentrálás a lelkiekre, melynek praktikus 'mellékhatása' a kevesebb táplálékfelvétel... Tény, ha valakinek nem a lelki, a szellemi, azaz a JóIsten az elsődleges, a kiemelten fontos, akkor marad számára a megfogható, a birtokolható, az érezhető, a megehető...

Jézus URunk arra tanít, hogy a böjtölés ne a bűnbánatból fakadjon, az önsanyargatással Istennél valamit elérni akarásból, hanem örömből! Isten országa ugyanis öröm és békeség, s ha ez titkokkal teli ország közöttünk és bennünk van - márpedig a Mester ezt így tanítja -, akkor savanyú

1% – Adományok

A Tatai Evangélikus Kistemplomért Alapítvány számlájára:

293,653 Ft-ot

utaltak támogatóink az 2012-es esztendőben. Köszönjük nekik!

Sajnos nem felelünk meg, ill. **N**em is tudunk megfelelni a közhasznúság törvényi előírásainak, így az alapítványunkat kénytelenek vagyunk megszüntetni s ezzel a továbbiakban a **LEHETŐSÉG IS MEGSZÜNT**, hogy adóink 1%-át kistemplomunk javára felajánlhatnánk.

Fontos!
Tatai Evangélikus Kistemplomért Alapítványunk

Megszűnt!

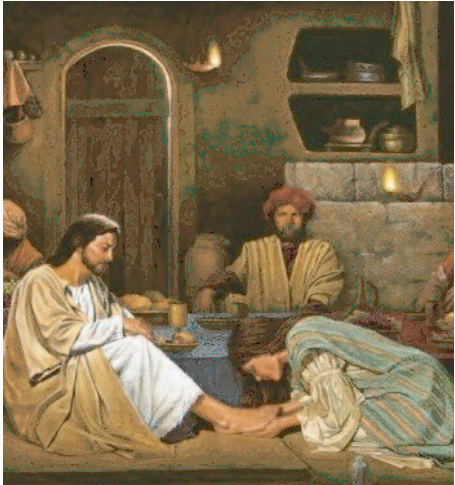
A reformáció 500. évfordulójára való készülés jegyében, a tematikus emlékek sorában, 2014-es esztendő a "Reformáció és kultúra" éve egyházunkban.

ábrázattal nem tanúskodhatunk az evangéliumról. Sajnos a krisztusi tanításba beszüremkedett az az ószövet-ségi hagyományból táplálkozó teológiai, ún. megigazulástani elképzelés, hogy Istenhez eljutni egyedül akkor lehetséges, ha az ÚR Istent "kiengeszteljük" - kegyes cselekedetekkel és nyilvános bűnbánattal (por és hamu a fejre szórása!) - vagy Valaki "kiengeszteli" - helyettünk. Nos, Isten nem ember, hogy haragjából ki kel-lene Őt "engesztelni". Isten az Isten, ezért Őt bikák és bárányok vérével sem lehet megelégtíteni. Judaista, nomád-múltból táplálkozó ősi elképzelés, hogy a "véres-áldozat" tisztít és véd... A vérmisztika azoknál az emberek-nél talál 'táptalajra', akiknek élete súlyos bűnökkel terhelt, s csak hasonlóan súlyos áron (vérrel) lehet a lelki kiegyenlítődést 'kieszközölni', hogy elkezdődhessék egy teljesen új etikai alapon tájékozódó élet... Ez valóban az újjászületés csodája, itt viszont nem az Isten kiengeszteléséről, hanem az ember önmagával, saját rettenetes múltjával való kiengesztelő-désről/megbékélésről van szó!

Hogyan böjtöljünk tehát – ha már őseink ezt hosszú évszázadokon át gyakorolták, s nyilván már csak áldá-sos hatásai miatt sem felejtették el ezt a szép hagyományt – hatásosan? A böjt "hatásossága" mindig az őszinte Istenhez-fordulásban, az Ő akaratára való figyelésben keresendő. Ha ez a készség az uralkodó bennünk, akkor a lemondás bizonyos élvezeti dolgokról – értsd: evés-ivás –, már nem fájdalommal terhes áldozat, hanem lélek-emelő, s lélek-tisztító, felszabadulást hozó örömteli (böjti) időszak – nem-csak nekünk – környezetünknek is...

Imádkozzunk!

URam! Add, hogy hála legyen szívemben akkor is, ha valamit el kell hogy engedjek életemből, akár testemet, akár lelkemet érinti! Ámen

Mária ekkor elővett egy font drága valódi nárduskenetet, megkente Jézus lábát, és hajával törölte meg; a ház pedig megtelt a kenet illatá-val. Tanítványai közül az egyik, Júdás Iskáriótes, aki el akarta őt árulni, így szólt: „Miért nem adták el inkább ezt a kenetet háromszáz dénárért, és miért nem juttatták az árát a szegényeknek?” Jn 12,3-5

2014. március 11. kedd

1944. áhitat

A mai nap mediációst fogalma:

Megállás...

Jobban tudni, mint a Mester... nagy kísértés ez ma is az egyházi vezetők szolgálatában! Manapság, amikor tö-megek keresik a helyüket ebben a megbolydult világban - de valahogyan mégsem találják meg igazán -, külö-nösen is fontos lenne figyelni a Mester józanságra intő kijelentéseire.

Nemcsak Jézus korában, ma is erős az a látásmód, hogy az egyház fő feladata a szociális gondok enyhítése, elvégre Jézus URunk is halálígme-nően szolgálta az övéit... Nos, a ke-resztények fő, elsődleges feladta, munkája (opus proprium) nem a szo-ciális projektekben való buzgólkodás, hanem egy jobb/igazságosabb/istene-sebb társadalom képeének előrevetí-tése: tanításban(!), személyes életvitelben. Nem a 'láthatóság' a leg-fontosabb, hanem az érthetőség! Mi-után megérti valaki – az egyház evangéliumi tanítása által –, hogy a Jézust követő ember miért teszi azt, amit tesz, azután történhet változás az ő életében is!

Ha az élet csak munkából, örökös teljesítésből áll, az az élet nem ÉLET, hanem - ahogyan a régiek mondták -, az "robot". Ha nincsenek ünnepeink, ha nincsenek szakrális pillanataink, akkor elsüllyedünk a teljesítmény-kényszer hullámtengerében. Kiemel-kedni csak akkor tudunk, ha arra a Valakire tekintünk fel, Akinek van ereje kiemelni minket a hullámsírból – ahogyan ez Péter esetében is meg-történt a Tibériás-"tengeren". A ví-zenjárás pillanatos csodáját ma is át lehet élni, ha nem is a maga fizikális valóságában, ahogyan ezt Péter meg-élhette, de ha arra gondolunk, hogy emberi értelemmel nézve hányszor kellett volna süllyednünk az élet, a történelem viharában, de mégsem ez történt, hanem megmenekültünk... akkor kiderül, mennyire fontosak a hálaadás ünnepes pillanatai.

Szegények mindig lesznek. Önhibájukból, vagy anélkül, az elesettség az emberi civilizáció része. A kérdés

mindig az, hogyan "kezeljük" ezt a kérdést? Ha a méltóság megkopik, akár a segítő vagy a segített oldalán, akkor az adott szociális projekt csak a túlélés kényelmes biztosítéka... az ember célja csak az nem lehet, hogy "túlélje" az életet... ennél többre hí-vott el minket a Teremtő!

Imádkozzunk!

URam! Add, hogy ne sajnáljam az időt a csendes percekre, a naponkénti hálaadásra! Ámen

"De még boldogabbak azok, akik hallgatják az Isten beszédét, és megtartják." Lk 11,28

2014. március 12. szerda

1945. áhitat

A mai nap mediációst fogalma:

Boldogság..

Boldogság... kimondatlanul is ez az a szó, amire legtöbbször gondolunk. Ez persze így természetes, hiszen a boldogság mindenkinek a legfontosabb. Azt mondják, a boldog-ság sima és egyszerű, de a hozzáve-zető út igen göröngyös, s ha azt nézzük, hányan vannak 'útközben", akkor hamar kiderül, hogy igen nagy mozgásban van ez a 'boldogságkereső' embervilág!

A boldogság különleges érzés, ami magában foglalja a testi-lelki kiegyen-súlyozottságot. A test szükségleteinek a megelégitése ugyan a külső dolgok-tól függ (evés, ivás, lakhatás, munka), de - a közhiedelemmel ellentétben -, mégsem ez az egyedüli biztosítéka a boldogságnak. Aki csak a külső dolgo-kat tartja számon, annak valami min-dig hiányozni fog, hiszen a boldogság forrása nem külső, hanem belső. Ha valaki a "kevésen is hű", azaz hálaa-dással él azzal, amije van, akkor nem arra koncentrál, ami nincs. A boldog-talanság legfőbb oka általában az, hogy attól várjuk a boldogságot, ami még nincs meg, ami még hiányzik. Természetesen nem szabad alábe-csülni a motivációs erejét a birtoklás-

nak, de a birtoklás maga soha nem lehet cél, csakis eszköz.

A boldogság az, amikor a valóság szebb, mint, amit álmodtunk... Szerel-mesek élík át, élík meg intenzíven így a boldogságot: mert a legfontosabb számukra, hogy "egymásnak vannak". S ebben lényeges a "vannak"! Nem holnapban akarják egymás közelsé-get, s nem is a tegnap boldogságára akarnak emlékezni – a boldogság em-léke már nem(!) boldogság –, hanem az "itt és most" pillanatában akarják megélni az együvé-tartozásukat.

Jézus URunk tanítása szerint a na-gyobb boldogság azokra vár, akik nem csak "hallgatják Isten beszédét, de meg is tartják". Isten beszéde ugyanis az élet maga. Nem csak a "biosz", hanem a "dzóé" is, azaz a halálón át-ívelő ÉLET. Isten ezt a felfoghatatlan dimenzióba átvezető "lehetőséget" ké-szítette el mindazoknak, akik "szere-tik Őt". Akik a Krisztus követésének útjára lépnek, s Istenhez-tartozásuk jeleként önfeláldozóan másokat is szeretnek - olykor-olykor még azokat is, akik nem szeretetreméltóak - azok-nak már itt a földi vándorlásuk idején kitágul a világ, s a tökéletesség hiánya ellenére is kiteljesedik az életük... ez pedig egyszerűen: boldogság.

Imádkozzunk!

URam! Segítsd boldogulásomat, hogy szeretni tudjak! Ámen

Honnan vannak viszályok és har-cok közöttetek? Nem a tagjaitok-ban dülő önző kívánságok okozzák-e ezeket? Kívántok vala-mit, és nem kapjátok meg, öltök és irigykedtek, de nem tudtok célt

érni, harcoltok és viszálykodtok. Mégsem kapjátok meg azért, mert nem kéritek. Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni... Enge-delmeskedjetek azért az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjetek az Isten-hez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg a kezeteket, ti bű-nösök, és szenteljétek meg a szíve-teket, ti kétlelkűek... Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és ő felma-gasztal titeket. Jak 4,1-3; 7-8 és 10.

2014. március 13. csütörtök

1946. áhitat

A mai nap mediációst fogalma:

Irigység...

Szerelem és irigység. A két legveszé-lyesebb méreg, ami emberi lélek-nek árthat. Átkozott méreg mindkettő, hiszen a józanságot veszi el végérvényesen. Az irigység (invi-dia/irigység, invideo/irigy szemmel nézni valakire) valóban a boldogság legnagyobb mérge. "Eszi a sárga irigy-ség" – mondogatják a hétköznapok-ban, amikor olyat látnak, tapasztalnak a másiknál, ami nekik nem adatott meg. Így teszi boldogta-lanná az egyik embert a másik bol-dogságának látványa...

Az irigység ösztönös érzés –megje-lenése már a kora gyermekorra visz-szavezethető. Ki ne emlékezne arra az időszakra, amikor mindig az a játék kellett volna, ami a másé volt? Vagy amikor tinédzseres őszinteséggel iri-gyeltük a mások farmernadrágját... Milyen boldog voltam, amikor jó szü-leim - Isten nyugosztalja őket(!) -, 15. születésnapomra végre megvették nekem életem első, s akkoriban mé-regdrága Roy Rogers farmernadrág-ját, amit csak az egykori Jugoszláviában vagy nyugaton - ahová az átlag-polgár persze nemigen mehetett – márcsak valuta híján sem -, amit nemigen tudtunk beszerezni. (Fiatalabbak kedvéért: tizenhatan voltunk a kollégumi fiúcsoportunkban, s magától ér-tődő volt, ha valaki imponálni akart a első randevúján leendő barátnőjének, akkor köl-csönadtam az "ünnepi" farmernadrágot - mert 2-3 éven át egyedül csak nekem volt... Ma talán megmosolyognák sokan, hogy érettségire farmernadrágot kértek jónéhá-nyan!)

Aztán ezeket a irigységből fakadó, heves gyermeki reakciókat idővel - a szülei, a család, és a környezete hatá-sára - kinövi az ember, és normál esetben csak ritkán bukkan fel a hét-köznapok során. De - valljuk meg őszintén - bármennyire is küzdünk el-

lene, a felnőttvilágban is előbukkan. Mert igenis megérint bennünket, ha azt látjuk, hogy mások könnyebben boldogulnak, sikeresebbek, gazdagab-bak... s nagyságrendekkel több szaba-didejük van, mint nekünk. Ha nem vigyázunk – könnyen belekerülhe-tünk érzelmeink örvényébe – aminek még mély depresszió is lehet a vége.

Az irigység nem csak tudatlanság; mások utánzásának öngyilkos vágya, de a legrombolóbb lelkiállapotok egyike is. Ezért keresi a hívó ember Is-tennél lelkének nyugalmát, mert jól tudja, ha az irigység megmar - közép-kori ábrázolás (lásd az illusztrációt!):tűzben égő ember szá-jából kijövő kígyó, mely az irigy ember arcába mar - akkor az elerőtlenít, sőt végül elveszejthet.

Az irigység sajnos a kicsinyes em-berek vallása. Őket ugyanis az irigy-ségből fakadó őszinte önsajnálaturuk megnyugtatta, csillapítja mardosó nyugtalanságukat, hogy a mennyor-szág kapui csak a magukfajta szeren-csétlenek előtt nyílnak majd meg; akik úgy élík le az életüket, hogy semmi nyomot nem hagynak a szá-nalmas igyekezetükön kívül, hogy másokat lehúzzanak, hogy kizárják, sőt ha lehet, tönkretégyék őket... Ők azok, akik pusztá létükkel, önmaguk primitívságével, destuktivitásával, ag-resszivitásával bizonyítják, milyen szegények lélekben és szellemiekben.

Jézus URunk azt tanítja, hogy "nem az a tisztátalan, ami bemegy a szájon, hanem az, ami kijön belőle"... hiszen a valódi szenny nem kívül, hanem belül, nem a ruhánkon, hanem a szívünkben található. Ezért nem az az igazi barát, elfogadó hit-testvér, aki szenvedéseink közepette szóanalommal fordul felénk, hanem aki irigység nélkül tudja szemlélni boldogságunkat! Az ilyen " együtt örülni tudó" ember nagy kincs min-den közösségnek!

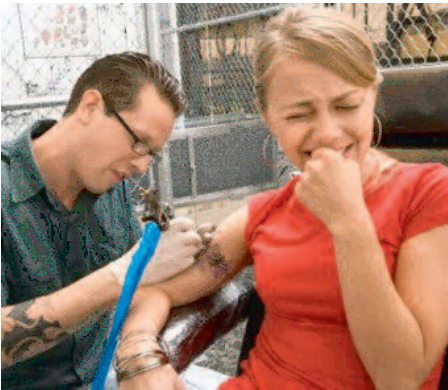
Az ilyen emberek örömmel osztoz-nak mások eredményeiben, örömmel tekintenek mások tudásban, tisztelet-ben, világi javakban és életszentség-ben való gyarapodására, hiszen jól tudják, hogy aki így emelkedik, az má-sokat is képes emelni. Aki Isten ke-gyelmét naponta kérve távoltartja magát az irigység romboló érzésétől, az nem hallgatja szívesen a másokat megszóló és rágalmazó beszédet - hanem ahogyan Luther Márton Kis Kátéjában írja "felebarátjának távol-létében mindent javára magyaráz" sőt nem kisebbíti mások dicséretét, túl-zott íróniával nem magasztalja, de nem is torzítja el, hanem felebarátját

tisztességében és becsületében védi, s jószándékát eleve nem kérdőjelezi meg...

Akarsz-e ilyen irigységtől, negatív érzelmektől mentes, istenképúséget tükröző emberként élni? Ha igen, akkor mondj ma is igent az ÚRIs-tenre, s fonódj bele gondviselő tenyérébe. Érezd, s lásd meg, hogy az Ő hordozó tenyerén élni a legnagyobb kiváltság!

Imádkozzunk!

URam! Romboló érzésektől ments meg engem - ma is! Ámen

Ti az ÚRnak, Isteneteknek a gyermekei vagytok. Ne vagdaljátok hát össze magatokat halottért, a homlokotok fölött se nyírájátok le a hajatokat. 5 Móz 14,1

*2014. március 14. péntek
1947. áhitat*

*A mai nap mediációst fogalma:
Testünk/lelkünk...*

Vallási jelentőségét már rég elvesztette a test maradandó csonkítása - bocsánat(!) - "díszítése", ettől függetlenül óriási a tábor a azoknak, akik a "testszépítés" ezen egészségügyi kockázatot jócskán magában hordozó - a mintegy kéttucat kedvelt tetováló szer közül kettő, azaz kettő(!) teljesen természetes alapú, a többi szintetikus vegyületeket tartalmaz - kérdéses módját választják. No, de a divat az olyan "őrület", ami a vallási extremitással határos: blokkolja a józan ítélőképességet. Tény, hogy nyugati országok 35 év alatti fiatalja-inak közel háromnegyede visel magán valamilyen szövetromboló tetoválást és/vagy testékszert, s a lakosság mintegy egyötöde(!) hódol ennek a "divat-nak".

Az, aki nincs tisztában azzal, hogy az ő teste Isten csodálatos ajándéka - Pál apostol még azt is hozzáteszi, hogy

a "test a Szentlélek temploma" -, az nehezen fogadja el, hogy Isten, amit adott, azt Ő azért adta, mert abban kedvét lelte... A lelkünk kelyhére, erre a fantasztikus szerkezetre, múlandóságra ítéltségében is káprázatos isteni alkotásra, a testünkre, tehát nagyon kell(ene!) vigyáznunk! A nyugati, a fehér-kultúra, azaz a jóléti keresztény kultúra – sajnos – ezt gyalázatosan elhanyagolja... Túlsúly, elzsírosodás, s az ún. civilizációs betegségek rohamos terjedése jellemzi világunkat.

S ha a lélek nem találja belül az egyensúlyt, akkor kívül keresi. Ha nincs készség a láthatatlan belső érzékelésre, akkor a látható külső lesz a fontosabb! Kevesen tudják, hogy az ortodox zsidók nem temetik el azon honfitársaikat, akik maradandóan "szépítették/roncsolták" testüket... Ti. milyen dolog az, hogy a véges ember felülbírálja a Végtelen Isten teremő akaratát? Kétségbe vonja a véges a Végtelen bölcsességét? Ez már istenkáromlás... Magam is olykor-olykor borzongva vagyok kénytelen nézni fiatalságuk természetes szépségét eltorzító "pírszingelt" orrokat, füleket... Bizonynal kikérnék maguknak ezek a fiatalok, hogy sajnáljam őket, de őszintén, tényleg, csak sajnálni tudom őket, hiszen lelkük (valamilyen fájó) hiányának nonverbális jelét hordják magukon, sugározzák akaratlanul is a külvilág felé.

Az ige arra tanít minket, hogy Isten gyermekei vagyunk, azaz hordozzuk magunk mennyei Atyánk képét... Hordozzuk-e valójában? A kérdések kérdése végső soron ez: mennyire csillan meg rajtam a Te-remtő Atya szeretete? Tudok-e élni azzal a méltósággal, amit Őtőle kaptam? Van-e bennem egyenes tartás akkor is, amikor mindenki más a kor-szellem erejének engedve meghajlik? A választ mindenkinek magának kell megadnia... Azt azonban jól gondoljuk meg, mire voksolunk: az elmúlóra vagy az örökre? Mert nincs két testünk csak egy, nincs két életünk csak egy, aminek "minősített" folytatása a mi választásunktól függ!

Imádkozzunk!

Istenem! Köszönöm Neked a testemet! Bocsásd meg, hogy oly sokszor nem úgy használtam, ahogyan azt Te bölcs rendelésed szerint elhatározta... Adj nekem bölcsességet, hogy ne akaratom ellenében, hanem akaratom szerint tudjak élni: testem egészségére, s lelkem üdvösségére! Ámen

Legyetek irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas. Ne ítéljetek, és nem ítéltettek. Ne kárhoztassatok, és nem lesz kárhoztatásotok. Bocsás-satok meg, és nektek is megbocsáttatik. Lk 6,36-37

*2014. március 17. hétfő
1948. áhitat*

*A mai nap mediációst fogalma:
Irgalom...*

Sándor(?) pápának is tulajdonítják a mondást: "Tévedni emberi dolog, megbocsátani isteni." Akit megbántottak - s pont az okozott neki fájdalmat, akitől legkevésbé vagy egyáltalán várta volna -, az érzi át igazán, a maga mélységeiben: megbocsátani rettenetesen nehéz. Sokszor nem is megy, hiába próbálkoznak... Nem véletlen, hogy a párkapcsolatok ilyen gyakran zátonyra futnak, hiszen a társas-lét egyik fontos alapja a megbocsátás - lenne. Aki lelkének fájdalmát nem tudja kezel(tet)ni - s a lélek se-beit gyógyítani csak az Isten tudja, de még ehhez is idő kell(!) -, az inkább elmenekül, kilép a lelkét szorító kapcsolatból.

Jézus URunk okkal hívja fel a figyelmünket az irgalmasságra. Lehet, hogy valakinek egy adott dologban igaza van, de ha valaki következetesen, irgalmatlanul csak az igazságát tartja szem előtt, akkor annak a vége nem zárul békességgel - egyik oldalon sem. Aki irgalmas, az csak azért tud irgalmas lenni, mert számára az igazságnál fontosabb a szeretet... Hiába a jog, a törvény igazsága, a tényállás tisztázása (s persze ez nagyon fontos!) igazat adhat az egyiknek vagy a másiknak, de a lélek békességéhez ez még kevés, ahhoz kell az elfogadó szeretet is! Ezért mondja a Mester: "Legyetek irgalmasok!"

Atyátok irgalmas. Ha nem lenne az, már nem is élnének... Az Ő irgalmának köszönhetjük, hogy nem büntet minket úgy, ahogyan azt "jogosan" megérdemelnénk! Időnként meg-

meglátogatja a fiakat az atyák bűnéért harmad és negyedíziglen, de nem büntet irgalmatlanul, hiszen akkor a fiak foga vásna el azért, mert az apák ették meg az egrest! Az irgalom, a részvét ugyanabból a gyökérből ered: a szeretetből. Sajnos, az emberek többségénél hiányzik a részvét, s ezért ennyire irgalmatlan, szeretetlen a világ...

Akinek nem a szeretet a legfontosabb, az ítélkezik. A dolgokat meg kell ítélni, de aki mindig csak a saját szemszögéből tudja látni a dolgokat, az ítélkezik... "osztja az igazságot". Az ilyen ember végül kárhoztatja önmagát, mert, aki kíméletlenül csak a maga igazságát szólja, attól elhidegülnek az emberek. Senki nem perfekt, még az sem, aki az igazságot osztja...

Bocsánat nélkül nincs teljesség, s nincs meg az újrakezdés lehetősége sem. A bocsánat ugyanis azt jelenti: oda helyezlek vissza, arra a "pontra", ahol még minden rendben volt, ahol még "kerek volt a világ" (értsd: az adott kapcsolat mikro-világa). Akinek "odafönn" megbocsátottak, az "ide-lenn" emberi természetességgel gyakorolja a bocsánatot (s ezzel a békesség követévé válik), de aki saját igazát hajtja egyre-másra az Isten igazságával szemben is, annak élete maga a megtestesült békétlenség...

Imádkozzunk!

Istenem! Köszönöm, hogy irgalmad által hordozol, hogy magam is irgalmas lehessek, s ne az ítélkezők, hanem a megbocsátás útján járók táborát gyarapíthassam! Ámen

A Sátán eltávozott az ÚR színe elől, és megverte Jóbot rosszindulatú fekélyekkel tetőtől talpig. Jób fogott egy cserépdarabot, azzal vakarta magát, és hamuba ült. A felesége ezt mondta neki: "Még most is kitartóan feddhetetlen vagy? Átkozd meg Istent, és halj meg!" De ő így felelt neki: "Úgy beszélsz te is, ahogyan a bolondok szoktak beszélni! Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk." Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób a szájával. Jób 2,7-10

*2014. március 18. kedd
1949. áhitat*

*A mai nap mediációst fogalma:
Szenvedés...*

Sátán = a héber stan szóból származik, ami azt jelenti: eltérítő. Személynévként először itt, Jób könyvében szerepel. (Megjegyzés: A kereszténység modern irányzatai szerint nem valóságos személy, hanem a szívünkben lakó gonoszság szimbóluma. A sátán kilétéről a Biblia több helyen is ad tájékoztatást, azonban különféle neveken. Annak azonban, hogy a különféle helyek egyazon személyre, vagy különböző lényekre utalnak-e, meglehetősen változó a megítélése. Ezt súlyosbítja, hogy - az általában 'teológiai prekoncepcióval' - készített fordításokból adódóan a témában igen komoly fogalmi zűrzavar uralkodik... Tény, hogy a Misna és a Talmud legkorábbi bejegyzései azt mutatják, hogy a sátán csak igen kis szerepet játszott a zsidó teológiában. A zsidó vallás később átvette a népszerű közel-keleti – perzsa eredetű – nézeteket a sátánról és nagyobb szerepet tulajdonított neki. Minél később íródott egy rabbinikus mű, annál több említés esik benne a sátánról és az általa megszálltakról.)

Ebben a történetben sincs tehát a sátánnak független hatalma, hiszen Istentől kap fölhatalmazást a próbák végrehajtására. A könyv egyébként az ószövetségi bölcsességirodalom gyönyörű terméke, mely a szenvedés "problematikájára" keresi a választ, bölcsesség-filozófiai iskolák (Bildád, Elifáz, Cófár személyében) szenvedés-magyarázatait felsorolva.

"Báruh hasem!" – kezdi a választát a "Hogy vagy kérdésre?" a vallásos zsidó ember, vagyis: "Hála az Örökkévalónak/a Könyörületesnek!" –, s ilyenkor mindig visszakérdeznek: "Hála Istennek jó... vagy, hála Istennek rossz?" Senki nem tudhatja ugyanis előre, hogy egy kisebb rossz

nemde egy nagyobbnak az elkerülését jelenti? Tény, hogy - emberi szemmel nézve - két részre oszthatjuk azon rossz dolgokat, amik megtörténnek. Az egyik: embertől független (természeti katasztrófák), a másik rész – s ez a bosszantóbb – az embertől jövő, az ember-okozta rossz. Az előbbin ugyanis nem tudunk változtatni, az utóbbin lehetne, ha akarná az ember...

Jób – s szögezzük le, hogy ilyen ember valójában csak az irodalomban "létezik" - arra a tragédiára, amire a "normális-reakciójú" felesége azt mondja: "Jób, átkozd meg az Istenedet és halj meg!" – Jób csak ezt feleli: "Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk." Valljuk meg, ami Jóbnál az állhatatosságot jelenti, az a ma ember számára egyenlő a közönyösséggel! Hát még ez sem "hatja" meg Jóbot? Miért nem üvöltözik, káromkodik, perlekedik Istennel, világgal, önmagával?! Ennyire közömbös a saját sorsával kapcsolatban? Hát neki így is jó meg úgy is jó?...

Nos, nem egészen. Jób története pontosan arra akarja felhívni a figyelmet, hogy Isten az élet URa, s bizony Tőle jön minden, s Hozzá is megy vissza minden élő. Akár tetszik ez az embernek, akár nem! Az Élet ugyanis szentség - még ha oly szentségtelenül is bánik vele az ember, pusztítva önmagát és környezetét is -, s amit kapunk benne az áldás. Áldás, mert megtapasztaljuk általuk az élet értékét. Az élet ugyanis felbecsülhetetlenül "drága": egyszeri, soha meg nem ismétlődő...

Vannak, akik abban hisznek, hogy egy másik (földi!) életben reinkarnálódnak, s ott majd jobb lesz... Nem akarom megszólni az ilyen embereket, hiszen mindenkinek a magánügye, hogy mit hisz, de attól, hogy majd az jobb lesz, ezt a mostani elrontottat nem javítja ki! Amit az ember egyszer elrontott az idő vonalán, az örökre el van rontva... Így vádolnak majd hitünk szerint a végső számadáskor nem az Isten angyalai, hanem cselekedeteink, nemkülönben saját lelkiismeretünk! Talán ha ezt komolyan vennénk, akkor már itt és most megváltozna az életünk, s szebb, tartalmasabb, kiteljesítőbb, istene-szebb, azaz szentebb lenne...

Imádkozzunk!

Istenem! Te vagy jóságoddal és törvényeiddel együtt az Élet URa! Add, hogy felismerjem szeretet-akarodat életem minden napján, hogy mindazzal, amit adtál, szentül élhessek! Ámen

